

Sygn. akt II AKa 238/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 marca 2021 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie, II Wydział Karny, w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SA – Małgorzata Janicz (spr.)

Sędziowie: SA – Ewa Jethon

SA – Przemysław Filipkowski

Protokolant: sekr. sąd. Aleksandra Duda

przy udziale prokuratora Anny Adamiak i oskarżyciela posiłkowego Ł. W.

po rozpoznaniu w dniu 11 marca 2021 r.,

sprawy:

1. T. T. (1), urodz. (...) w W., syna A. i B. z d. W.

oskarżonego o czyn z art. 280 § 2 k.k. w zb. z art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. (x2), art. 280 § 2 k.k. (x3), art. 280 § 1 k.k., art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 2 k.k.

2. K. W. (1), urodz. (...) w W., syna K. i E. z d. Z.

oskarżonego o czyn z art. 280 § 2 k.k. w zb. z art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. (x2), art. 280 § 2 k.k. (x4), art. 280 § 1 k.k., art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 2 k.k.

3. K. C., urodz. (...) w L., syna R. i B. z d. P.

oskarżonego o czyn z art. 280 § 2 k.k. (x2), art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k.

4. P. B. (1), urodz. (...) w W., syna M. i M. z d. K.

oskarżonego o czyn z art. 18 § 2 i 3 k.k. w zw. z art. 280 § 2 k.k., art. 18 § 2 i 3 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. (x2)

na skutek apelacji wniesionych przez obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Okręgowego Warszawa – Praga w Warszawie

z dnia 3 marca 2020 r. sygn. akt V K 57/18

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonych T. T. (1), K. W. (1), K. C. i P. B. (1);

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz r.pr. P. J. (1), Kancelaria Radcy Prawnego w W., adw. M. O., Kancelaria Adwokacka w W., adw. D. P., Kancelaria Adwokacka w W., adw. P. J. (2), Kancelaria Adwokacka w W., adw. J. D., Kancelaria Adwokacka w W., kwoty po 738 (siedemset trzydzieści osiem) złotych zawierające 23 % VAT - tytułem wynagrodzenia za nieopłaconą pomoc

prawną udzieloną z urzędu, odpowiednio: oskarżonym T. T. (1), K. W. (1), K. C. i P. B. (1), a także oskarżycielowi posiłkowemu Ł. W., w postępowaniu odwoławczym;

III. zasądza, od oskarżonych T. T. (1), K. W. (1), K. C. i P. B. (1), na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie odwoławcze w częściach na nich przypadających, w tym tytułem opłaty od T. T. (1) kwotę 1600 (jeden tysiąc sześćset złotych) zł, od K. W. kwotę 1 800 (jeden tysiąc osiemset złotych), od K. C. kwotę 1000 (jeden tysiąc złotych) zł, od P. B. (1) kwotę 800 (osiemset złotych).

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 238/20
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	4	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1 ***Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji***

Wyrok Sądu Okręgowego Warszawa – Praga w Warszawie
z dnia 3 marca 2020 r., sygn. akt V K 57/18

1.2 ***Podmiot wnoszący apelację***

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońcy oskarżonych

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

<u>1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</u>		
X na korzyść #na niekorzyść	X w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
<u>1.3.2. Podniesione zarzuty</u>		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
X	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
X	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
X	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia,	

	jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
X	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierności kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

X	uchylenie	X	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

<u>2.1.1. Fakty uznane za udowodnione</u>				
Lp.	Wskazać oskarżonego.	Wskazać fakt.	Dowód ze wskazaniem numeru karty, na której znajduje się dowód.	
<u>2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione</u>				
Lp.	Wskazać oskarżonego.	Wskazać fakt.	Dowód ze wskazaniem numeru	

			karty, na której znajduje się dowód.	

2.2. Ocena dowodów

<u>2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów</u>		
Wskazać fakt	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu.

<u>2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</u>		
Wskazać fakt	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu.

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzuty	
	Apelacja obrońcy oskarżonego T. T. (1) 1. obraza przepisów postępowania, mogąca mieć wpływ na treść wydanego orzeczenia, tj. art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k. poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę zebranego materiału na podstawie	# zasadny # częściowo zasadny x niezasadny # zasadny # częściowo zasadny x niezasadny

przeprowadzonych dowodów w postaci wyjaśnień oskarżonych: osk. T. T. (1), osk. K. W. (1), osk. P. G. P. oraz innych świadków, skutkiem czego Sąd I instancji popełnił błędy w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku, a w szczególności zaś przekroczył granice swobody oceny zebranych dowodów, czego wyraz dał w bezkrytycznym uznaniu wyjaśnień oraz zeznań G. P. (1), opartych w całości na pomówieniach, za w pełni wiarygodne, co doprowadziło do ustaleń:	# zasadny
	# częściowo zasadny
	X niezasadny
	# zasadny
	# częściowo zasadny
	X niezasadny
	# zasadny
	# częściowo zasadny
	X niezasadny
	# zasadny
a) że oskarżony T. T. (1) brał udział w rozbojach: w dniu 12 maja 2014 na osobie M. W., 10 czerwca 2014 r. na osobie Ł. W., 24 czerwca 2014 r. na osobie M. J., 2 czerwca 2014 r. na osobie Ł. K., podczas gdy okoliczności te nie wynikają z żadnego dowodu przeprowadzonego w sprawie - poza wadliwie ocenionymi wyjaśnieniami G. P. (1) - zaś prawidłowa ocena dowodów ujawnionych w toku rozprawy wskazuje, że ww. rozboje zostały dokonane przez inne osoby niż oskarżony;	# zasadny
	# częściowo zasadny
	X niezasadny
	# zasadny
	# częściowo zasadny
	X niezasadny
	# zasadny
	# częściowo zasadny
	X niezasadny
	# zasadny
b) że oskarżony T. T. (1) w dniu 23 czerwca 2014 r. usiłował dokonać rozboju na osobie R. K., podczas gdy prawidłowa ocena ujawnionego na rozprawie materiału dowodowego prowadzi do konstatacji, że ww. oskarżony inkryminowanego czynu nie usiłował popełnić;	# częściowo zasadny
	X niezasadny
	# zasadny
	# częściowo zasadny
	X niezasadny
c) że w nocy z 3 na 4 czerwca 2014 r. oskarżony T. T. (1) stosując przemoc wobec H. C., a na szkodę R. O., H. C. i G. K. -dopuścił się przestępstwa rozboju, podczas gdy prawidłowa ocena dowodów w niniejszej sprawie prowadzi do wniosku, że ww.	# zasadny
	# częściowo zasadny
	X niezasadny
	# zasadny
	# częściowo zasadny

oskarżony inkryminowanego czynu nie popełnił;

X niezasadny

d) obraza art. 167 k.p.k. w zw. z art. 366 § 1 k.p.k. mającą wpływ na treść wydanego orzeczenia, a to w ten sposób, że Sąd meriti zaniechał wykonania wskazań Sądu Apelacyjnego w Warszawie w zakresie dalszego postępowania zawartego w uzasadnieniu wyroku tegoż Sądu (sygn. akt II AKa 115/17) dotyczących przesłuchania funkcjonariuszy policji uczestniczących w czynnościach procesowych G. P. (1) i S. B. (1), w sytuacji gdy wskazania te są dla Sądu orzekającego wiążące, a przez to zaniechanie dokonania przez Sąd I instancji możliwych do przeprowadzenia czynności dowodowych - które wskazał Sąd odwoławczy - czego skutkiem mogło dojść do braku ujawnienia wszystkich istotnych okoliczności mogących mieć znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy;

zasadny

częściowo zasadny

X niezasadny

e) w dalszej zaś konsekwencji naruszenie art. 5 § 2 k.p.k. poprzez rozstrzygnięcie wszelkich wątpliwości na niekorzyść oskarżonego T. T. (1) wbrew dyspozycji wskazanego przepisu i uznanie, iż oskarżony popełnił zarzucane mu czyny.

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za jego podstawę i mających wpływ na treść wyroku poprzez przyjęcie, że oskarżony T. T. (1) dopuścił się zarzucanych mu czynów, podczas gdy okoliczności sprawy oraz prawidłowa i całościowa ocena materiału dowodowego prowadzi do wniosku, iż brak jest dowodów - poza wadliwie ocenionymi zeznaniami G. j P. - świadczących o winie oskarżonego

w przedmiocie zarzucanych mu czynów;

nadto z daleko posuniętej ostrożności procesowej, na podstawie art. 438 § 1 i 4 k.p.k.:

3. obraza przepisów prawa materialnego, tj.:

a) naruszenie art. 91 § 1 k.k. - poprzez nierozważenie zastosowanie ww. przepisu, podczas gdy prawidłowo przepis winien znaleźć zastosowanie w realiach stanu faktycznego, które poczynił Sąd meriti, a to gdyby tylko i wyłącznie teoretycznie przyjąć na potrzeby niniejszego środka zaskarżenia, iż oskarżony T. T. (1) popełnił zarzucane mu czyny i dokonał tego w sposób przyjęty przez Sąd I instancji, to nie budzi wątpliwości, iż sposób dokonania inkryminowanych czynów wyczerpuje przesłanki zastosowania instytucji ciągu czynów oraz orzeczenia tylko jednej kary z tego powodu;

b) naruszenie art. 85 § 1 k.k. w zw. z art. 86 § 1 i 2 k.k. poprzez ich wadliwe zastosowanie w sprawie, podczas gdy prawidłowo w stanie faktycznych ustaleń przez Sąd meriti zastosować należało w miejsce ww. przepisów art. 91 § 1 k.k.

a w konsekwencji:

c) rażąca niewspółmierność kary poprzez niedostateczne rozważenie dyrektyw jej wymiaru zgodnie z przepisem art. 53 § 1 i 2 k.k. w zakresie dotyczącym stopnia winy, motywacji i sposobu zachowania się oskarżonego T. T. (1), tj. pominięcie wagi okoliczności w stanie faktycznym ustalonym przez Sąd I instancji, a to w pływu pozostałych oskarżonych na osk. T. T. (1) oraz szczególnych cech

osobowych, w szczególności zaś zaburzeń zdolności adaptacyjnych. Orzeczona kara jest rażąco niewspółmiernie wysoka także ze względu, iż Sąd meriti nie wziął pod uwagę, że ww. oskarżony nie był uprzednio karany, a w rejestrze Krajowego Rejestru Karnego nie figuruje.

***Apelacja obrońcy oskarżonego
K. W. (1)***

1. obraza przepisów postępowania, które miały wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie:

a) art. 7 k.p.k.:

- polegająca na dowolnej ocenie dowodu z wyjaśnień oskarżonego K. W. (1) poprzez uznanie ich za niewiarygodnie, w sytuacji gdy wyjaśnienia oskarżonego są spójne, logiczne, znajdują odzwierciedlenie w zaistniałym stanie faktycznym, a także korespondują z wyjaśnieniami oskarżonych: T. T. (1), K. C. i P. B. (1) oraz zeznaniami pokrzywdzonych oraz części świadków (m.in. F. K., A. M.),

- poprzez wydanie orzeczenia z naruszeniem zasady obiektywizmu, dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, przede wszystkim zeznań części świadków oraz poprzez nieuzasadnioną odmowę przyznania prymatu wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonych: K. W. (1), T. T. (1), K. C. i P. B. (1),

- poprzez oparcie orzeczenia jedynie na części okoliczności ujawnionych w postępowaniu, jak i częściowe jedynie uwzględnienie dowodów ujawnionych na rozprawie, a w konsekwencji dokonanie dowolnej oceny dowodów poprzez

przyznanie waloru wiarygodności zeznaniom świadka G. P. (1) oraz zeznaniom części pokrzywdzonych, przy pominięciu zeznań świadków złożonych w postępowaniu przygotowawczym i odmowę uznania za wiarygodne wyjaśnień oskarżonego K. W. (1), zgodnych z tymi zeznaniami, co spowodowało błędne ustalenie przez Sąd I instancji, że oskarżony K. W. (1) popełnił zarzucane mu czyny,

- polegająca na oparciu orzeczenia w przedmiotowej sprawie tylko na części materiału dowodowego, która zdaniem Sądu potwierdziło oskarżenie, z pominięciem dowodów, które je podważały, co stanowiło skutek przekroczenia granicy swobodnej oceny dowodów, podjęcie tej oceny w sposób dowolny, sprzeczny z zasadami wiedzy oraz doświadczenia życiowego w sposób uniemożliwiający ustalenie prawdy obiektywnej i sformułowania w ramach tej oceny niesłusznych merytorycznie wniosków, iż oskarżony K. W. (1) dokonał zarzucanych mu czynów, podczas gdy prawidłowa ocena materiału dowodowego w sprawie nie pozwala na przyjęcie sprawstwa oskarżonego,

b) art. 410 k.p.k. oraz art. 424 § 1 pkt 1 i 2 k.p.k., art. 424 § 2 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k., art. 7 k.p.k. poprzez nieprzyjęcie za podstawę wyroku całokształtu okoliczności ujawnionych w trakcie rozprawy, a także nie zawarcie w uzasadnieniu wyroku wszystkich elementów, które powinny w nim się znaleźć, jak również nie odniesienie się do całości materiału dowodowego, co w konsekwencji uniemożliwia merytoryczną kontrolę wyroku przez Sąd Apelacyjny, a

także uniemożliwia sformułowanie zarzutów co do wyroku, którego podstawy faktyczne nie są znane, co w konsekwencji narusza prawo oskarżonego do obrony, w szczególności do:

- niedokonanie w sprawie ustaleń w oparciu o logiczną analizę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, lecz przyjęcie ustaleń faktycznych dokonanych przez prokuraturę jako własnych oraz instrumentalne ich powołanie dla dowiedzenia tez wcześniej skonstruowanych przez urząd prokuratorski, a nie znajdujących odzwierciedlenia w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym,

- niewskazanie w sposób zgodny z wymogami art. 424 § 1 k.p.k., czy i w jakiej części Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonych: K. W. (1), T. T. (1), K. C. i P. B. (1), ograniczenie się jedynie do sformułowania, że Sąd odrzucił wyjaśnienia oskarżonego K. W. (1), gdyż pozostawało to w sprzeczności z wypowiedziami innych osób, w tym świadka G. P. (1), jak również nieodniesienie się do całości zeznań świadków (m.in. pominięcie zeznań F. K., A. M.) w niniejszej sprawie i niewskazanie, którym z nich i w jakiej części Sąd dał wiarę,

- niewskazanie w uzasadnieniu wyroku okoliczności dotyczących indywidualnie oskarżonego K. W. (1), o których mowa w art. 53 § 2 k.k., które Sąd wziąłby pod uwagę przy wymierzaniu oskarżonemu kary, takich jak: jego właściwości i warunki osobiste, sposób życia przed popełnieniem zarzucanych w akcie oskarżenia przestępstw i po ich popełnieniu, pozytywny wywiad środowiskowy,

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za jego podstawę i mających wpływ na treść wyroku:

a) poprzez przyjęcie, iż oskarżony dopuścił się zarzucanych mu czynów, podczas gdy okoliczności sprawy oraz prawidłowa i całościowa ocena materiału dowodowego, prowadzi do wniosku, iż brak jest dowodów - poza wadliwie ocenionymi zeznaniami świadka G. P. (1) - świadczących o winie oskarżonego w tym przedmiocie,

b) poprzez błędne przyjęcie przez Sąd, iż:

- oskarżony K. W. (1) miał wiedzę co do zamiaru działań świadka G. P. (1) oraz oskarżonych: T. T. (1) i K. C. w zakresie planowanych i dokonywanych przestępstw,

- K. W. (1) otrzymywał (jakikolwiek) pieniądze uzyskane z planowanych i dokonanych przez świadka G. P. (1) oraz oskarżonych: T. T. (1) i K. C. przestępstw,

3. z ostrożności procesowej (na wypadek nieuwzględnienia ww. zarzutów) rażąca niewspółmierność kary poprzez wymierzenie oskarżonemu K. W. (1) bezwzględnej kary pozbawienia wolności w wymiarze 10 lat, pomimo iż właściwości i warunki osobiste oskarżonego, sposób życia przed teoretycznym popełnieniem przestępstw, w szczególności jego dotychczasowa niekaralność oraz cele jakie kara powinna spełniać w zakresie prewencji zarówno indywidualnej, jak i generalnej, wskazują, że orzeczona kara jest rażąco niewspółmierna (istnienie po stronie oskarżonego dodatniej prognozy kryminologicznej, wynikającej m.in. z pozytywnej

postawy rodzinnej oraz wywiadu środowiskowego),

4. ponadto, obraza przepisów prawa materialnego, a mianowicie:

a) art. 91 § 1 k.k. poprzez nierozważenie zastosowania ww. przepisu, podczas gdy przyjmując teoretycznie, iż oskarżony K. W. (1) popełnił zarzucane mu czyny oraz dokonał tego w sposób przyjęty przez Sąd meriti, sposób dokonania inkryminowanych czynów wyczerpuje przesłanki zastosowania instytucji ciągu przestępstw oraz orzeczenia z tego powodu tylko jednej kary,

b) art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 i 2 k.k. poprzez ich wadliwe zastosowanie, podczas gdy prawidłowo - w stanie faktycznym ustalonym przez Sąd meriti - zastosować należało w miejsce ww. przepisów art. 91 § 1 k.k.

Apelacja obrońcy oskarżonego K. C.

I. Obraza przepisów postępowania mających wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie:

1) obraza art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k. poprzez dokonanie oceny materiału dowodowego zgromadzonego w niniejszej sprawie w sposób wybiórczy jednostronny, skutkujący przekroczeniem granic swobodnej oceny dowodów -mającym swój wyraz w bezkrytycznym uznaniu przez Sąd I instancji wyjaśnień oraz zeznań G. P. (1), opartych w całości na pomówieniach oskarżonego K. C., za w pełni wiarygodne przy jednoczesnej odmowie wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego i zeznaniom innych świadków min. R. M. oraz S. B. (1), co do zeznań złożonych

przez niego w postępowaniu sądowym; wyodrębnieniu z materiału dowodowego tylko tych okoliczności, które obciążają oskarżonego, co do tego że oskarżony dopuścił się czynów zarzucanych mu w akcie oskarżenia, nie odniesieniu się do wszystkich dowodów zgromadzonych w sprawie odnośnie czynu VIII aktu oskarżenia, poprzez pominięcie zeznań świadka W. F.; oparcie się na dowodach, które nie potwierdzają sprawstwa oskarżonego K. C. w zakresie postawionych mu zarzutów.

2) obraza art. 167 k.p.k. w zw. z art. 366 § 1 k.p.k. mająca wpływ na treść orzeczenia, a polegającą na zaniechaniu wykonania wskazań Sądu Apelacyjnego w Warszawie, co do dalszego postępowania zawartych w uzasadnieniu wyroku tegoż Sądu, sygn. akt II AKA 115/17, a dotyczących przesłuchania funkcjonariuszy policji uczestniczących w czynnościach procesowych z udziałem G. P. (1) i S. B. (1) (str. 35 uzasadnienia wyroku), w sytuacji, gdy wskazania te, są dla Sądu orzekającego wiążące i przez to zaniechanie dokonania przez Sąd możliwych do przeprowadzenia czynności dowodowych, z urzędu wskazanych przez Sąd odwoławczy, ostatecznie nie doszło do ujawnienia wszystkich istotnych okoliczności mogących mieć znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy.

3) obraza art. 5 § 2 k.p.k. poprzez rozstrzygnięcie wszelkich wątpliwości na niekorzyść oskarżonego K. C. wbrew dyspozycji wskazanego przepisu.

II. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mający wpływ na jego treści a polegający na przyjęciu, że

oskarżony K. C. dopuścił się czynów zarzucanych mu w akcie oskarżenia podczas gdy dowody ujawnione w toku postępowania i ustalone na ich podstawie okoliczności ocenione we wzajemnym powiązaniu są niewystarczające do uznania winy oskarżonego.

***Apelacja obrońcy oskarżonego
P. B. (1)***

1. obraza przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, a w szczególności art. 5§2, 7, 424 kpk polegająca m.in. na tłumaczeniu nie dających się usunąć wątpliwości co do faktu popełnienia przez oskarżonego przypisanych mu czynów na jego niekorzyść, dowolność ocenie zebranego w sprawie materiału dowodowego, sprzecznościach uzasadnieniu.

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia polegający na m.in. na ustaleniu, iż oskarżony P. B. (1) :

- w bliżej nieokreślonym okresie nie później niż 13 marca 2014 roku chcąc aby G. P. (1) dokonał rozboju na osobie S. N., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej w postaci połowy zabranych pokrzywdzonej pieniędzy mających stanowić utarg sklepu (...), przekazał informację o sposobie przenoszenia pieniędzy, fakcie że pracownica sama zamyka sklep i zabiera utarg do domu, obserwując wcześniej planowane miejsce napadu, nakłaniając go do tego mówiąc , żeby zabrał z sobą broń palną,

- zniszczył dokumenty pokrzywdzonej S. N. poprzez ich spalenie w kominku,

	<p>- w bliżej nieokreślonym okresie na początku maja 2014 w K. chcąc aby G. P. (1) dokonał włamania do domu przy ul. (...) w K. i kradzieży telewizora S. S. (...) cali o nieustalonej wartości, działając, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej w postaci w/w telewizora przekazał mu informację o sprzęcie posiadanym przez pokrzywdzonego, sposobie zabezpieczenia domu, nakłaniał go do tego</p> <p>- w bliżej nieokreślonym okresie nie później niż 11 maja 2014 roku chcąc aby G. P. (1) dokonał włamania do domu przy ul. (...) w K. i bliżej nieokreślonych przedmiotów złotych o łącznej wadze ok. 0,5 kg, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej udzielił mu informacji o fakcie przechowywania złota w tym domu oraz nakłaniał go do tego,</p> <p>- że G. P. (1) nie miał powodów w obciążaniu osk. P. B. (1),</p> <p>- chociaż z materiału dowodowego wynika co innego.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutów za zasadne lub niezasadne.</p>		
<p>Sąd Apelacyjny zważył co następuje: zarzuty apelacji złożonych przez obrońców oskarżonych nie są zasadne, przeto i wnioski złożonych środków zaskarżenia nie mogą być uwzględnione.</p> <p>Przed merytorycznym rozważeniem poszczególnych zarzutów oraz argumentów zawartych w przedmiotowych apelacjach podkreślić należy, że skuteczne podniesienie uchybień o których mowa w art. 438pkt 2 kpk</p>		

wymaga od skarżących nie tylko wykazania tego, że Sąd meriti rzeczywiście dopuścił się naruszenia wymienionych w petitum apelacji konkretnych przepisów prawa procesowego poprzez wskazanie w treści zarzutu oraz rozwinięcia w uzasadnieniu apelacji w jaki sposób te przepisy zostały naruszone, ale również wykazania, że owa obraza mogła mieć wpływ na treść zaskarżonego wyroku. Dla Sądu Apelacyjnego orzekającego w przedmiotowej sprawie jest zaś oczywiste, że w przypadku przepisów postępowania odnoszących się do sfery gromadzenia i oceny dowodów takich jak: art. 5 par 1 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k., które zostały wymienione przez skarżących, owo wykazanie wpływu na treść wyroku może nastąpić w istocie tylko poprzez skuteczne zakwestionowanie całości lub części ustaleń faktycznych dotyczących poszczególnych czynów przypisanych oskarżonym. Takie skuteczne zakwestionowanie ustaleń faktycznych w tej sprawie nie miało jednak miejsca.

Na wstępie stwierdzić należy, iż Sąd Okręgowy bardzo dokładnie po raz drugi przeprowadził całe postępowanie sądowe, wykonując wszystkie nakazy płynące ze wskazań sądu odwoławczego uchylającego poprzedni wyrok sądu I instancji (zarzut 1 d i e apelacji obrońcy oskarżonego T. T. (1) i pkt 2 apelacji obrońcy oskarżonego C.). W tym kontekście przypomnieć należy, iż przesłuchanie funkcjonariuszy policji uczestniczących w czynnościach procesowych z udziałem G. P. i S. B. zostało pozostawione do decyzji sądu rozpoznającego sprawę po raz drugi (vide uzasadnienie wyroku SA z

dnia 15 lutego 2018r k 35). Kwestia prawidłowości tych zeznań została rozstrzygnięta w oparciu o nową opinię biegłego.

W szczególności nie są zasadne zarzuty dotyczące oceny wyjaśnień i zeznań G. P. (1) (vide zarzuty 1a,b,c, apelacji obrońcy oskarżonego tkacza, 1a pkt 3, 2a apelacji obrońcy osk. W., pkt 1 apelacji obrońcy oskarżonego C., pkt 2 apelacji obrońcy osk P. B.). Współoskarżony, później już prawomocnie skazany, G. P. (1) na każdym etapie postępowania składał obszernie, logiczne depozycje, w trakcie których nie tylko sam przyznawał się do dokonania przypisanych mu czynów, ale i opisywał role pozostałych osób, w tym oskarżonych w tym procesie. Duża część tych depozycji potwierdzona jest przez inne dowody, znaczna część w procesie logicznego rozumowania została przez sąd meriti uznana za wiarygodną. Ocenę tę należy podzielić. Nie jest bowiem tak, jak chcą apelujący, iż brak potwierdzenia każdego faktu w innych dowodach dezawuuje prawdziwość stwierdzeń świadka, czy współoskarżonego, który rzecz jasna , korzystając z dobrodziejstwa art. 60 par 3 kk, stara się o uzyskanie korzyści dla siebie. Gdyby przyjąć taką optykę, zbędny byłby art. 7 kpk, nakazujący sądowi opierać swoją ocenę dowodów także na logice i doświadczeniu życiowym, zaś skrupulatne badanie, czy każdy, a nie tylko istotny z punktu widzenia stawianych oskarżonym zarzutów, fakt podawany przez takiego świadka ma oparcie w innych dowodach, przeczyłoby istocie postępowania karnego określonej w art. 1 kpk. Nie mniej jednak, w tej sprawie jest szereg dowodów, które potwierdzają twierdzenia

świadka, czy też oskarżonego P. i dotyczą one zasadniczych kwestii związanych z ustalonym przez sąd I instancji stanem faktycznym. Wracając jednak do depozycji G. P., to przypomnieć należy, iż G. P. (1) od początku, po zatrzymaniu przyznawał się do dokonania zarzucanych mu wówczas czynów i składał obszerne wyjaśnienia. Jako kierowca w firmie (...) dostarczał towary do aptek i pobierał za te towary pieniądze, co skłoniło go do opracowania planu i pomysłu dokonania napadu na innego kierowcę zatrudnionego w tej samej firmie. Napadu tego dokonał wspólnie z osk. W., opisał dokładnie w jaki sposób i z którym z oskarżonych dokonywał wspólnie kolejnych napadów, jaka była ich rola, wskazał pochodzenie pistoletu gazowego używanego w trakcie dokonywanych rozbojów, wreszcie opowiedział o podziale łupów. W trakcie wizji lokalnej – eksperymentu procesowego przeprowadzonego w dniu 23.VII.2013r. wskazał posesję na ul.(...) gdzie dokonał kradzieży z włamaniem w maju 2014r. sklep (...), w W., gdzie na polecenie oskarżonego B. dokonał napadu na pracownicę, dom w K. gdzie dokonał włamania i podpalenia, oraz szereg innych miejsc w których dokonał przestępstw we współudziale pozostałych oskarżonych w różnych konfiguracjach (vide k. 671-78, 1007-1011 akt postępowania). Podkreślić należy, iż depozycje G. P. poparte są innymi dowodami. Przede wszystkim pokrzywdzeni opisywali przebieg poszczególnych zdarzeń, tak jak G. P., to zaś dodatkowo potwierdzają zapisy monitoringu, a także ujawnienie przedmiotów skradzionych uprzednio w miejscu zamieszkania oskarżonych (T B.

– telewizor zabrany przez G. P. z domu w K.), częściowo wyjaśnienia oskarżonego T. T. (1), opinia kryminalistyczna z zakresu badań biologicznych (ujawnione ślady krwi w samochodzie, w którym dokonano napadu), wreszcie rozpoznanie oskarżonego T. i P. przez pokrzywdzonego (m. in. świadek Ł. W., świadek S. N.).

Przypisanie winy oskarżonemu B. w zakresie czynów z pkt XVII i XVIII rzeczywiście oparte jest w głównej mierze na depozycjach G. P.. P. znał dobrze oskarżonego B., a w czasie gdy dokonywał przestępstw mieszkał u niego. B. zaproponował mu dokonanie rozboju na sprzedawczyni z (...), o której wiedział, że sama zamyka w nocy sklep, podał godzinę zamknięcia sklepu, opowiedział, że nie ma ona żadnej ochrony, powiedział, żeby użyć w tym napadzie pistoletu używanego podczas innych napadów. Aby ustalić czy danego dnia będzie w pracy konkretna sprzedawczyni, którą znał oskarżony B., sam B. dokonywał „rozpoznania”. Kwotą 1000 zł uzyskaną w wyniku tego rozboju podzielił się z oskarżonym B..

Nie jest prawdą, iż Sąd Okręgowy nie wziął pod uwagę zeznań świadków A. M. i S. N.. A. M. składając zeznania w sprawie w żaden sposób nie podważyła depozycji G. P., albowiem nie miała wiedzy, a ściślej mówiąc, nie ujawniła wiedzy na temat przestępstw popełnianych przez K. W.. Zeznania świadka koncentrują się na pozytywnych cechach oskarżonego W., na pomocy niesionej przez tego oskarżonego innym osobom, także Jej samej, a także jej niechęci do G. P., którego postrzegala

jako osobę negatywną. Te spostrzeżenia świadka pozostawały w irrelevantnym stosunku do wzajemnych kontaktów K. W. i G. P., które ustały po złożeniu przez tego drugiego obciążających K. W. wyjaśnień.

Niezasadne są zarzuty obrońcy oskarżonego P. B.. Nie ulega wątpliwości, iż składając wyjaśnienia dotyczące zdarzenia dotyczącego włamania i kradzieży telewizora z domu w K., G. P. obciążył przede wszystkim siebie. Z ustaleń postępowania wynika, iż jego depozycje znajdują potwierdzenia w zeznaniach pokrzywdzonego B. C., który stwierdził, że P. nie zna, zna natomiast oskarżonego B.. Niewątpliwie uprawdopodobniło to wersję P. co do przekazania mu niezbędnych do dokonania przestępstwa informacji właśnie przez P. B.. Nadto przypomnieć należy, iż telewizor skradziony w trakcie tego włamania znaleziony został właśnie w mieszkaniu oskarżonego B.. Z materiału dowodowego nie wynika, aby istniał konflikt P. z B. i na tym tle doszło do pomówienia B. w skutek nieprawdziwych stwierdzeń. Podobnie rzecz się ma także co do czynu polegającego na rozboju popełnionym na sprzedawczyni ze sklepu (...). Składając wyjaśnienia dotyczące tego zdarzenia P. opisał, iż wszystkie niezbędne do dokonania napadu informacje uzyskał od oskarżonego B., który znał sprzedawczynię, wiedział, iż pracuje na zmianę i wieczorem (około godziny 23) zamyka sklep, a także, że powinna mieć przy sobie pieniądze. Wszystkie okoliczności dotyczące tego przestępstwa znajdują oparcie w zeznaniach świadka S. N. – sprzedawczyni. Pokrzywdzona

potwierdziła, iż P. B. był klientem sklepu często robiącym tam zakupy, rozpoznała także samego osk. P. jako bezpośredniego sprawcę rozboju. Kwestia informacji o wynoszonym utargu, nie potwierdzona przez świadka, ma znaczenie drugorzędne, albowiem, jak słusznie stwierdził Sąd Okręgowy mogła być, jako zresztą bardzo prawdopodobna, wymyślona przez osk. B., nadto przyznanie świadka, że prowadziła rozmowy z klientem na temat wynoszonych utargów niewątpliwie mogło spowodować kłopoty świadka w pracy. Tutaj także dodatkowo podkreślić należy, iż obaj mężczyźni zamieszkiwali razem i mieli dużo czasu i okazji na wspólne planowanie przestępstw. Wszystkie opisane powyżej okoliczności, uwzględnione łącznie, a nie oddzielnie, jak chciałaby obrona, wskazują na prawidłowość rozumowania sądu meriti, który uznał winę oskarżonego P. B. w zakresie stawianych mu zarzutów, a następnie czynów przypisanych. Niezasadne są także zarzuty dotyczące obrazy art. 5 par 2 kpk sformułowane w apelacjach obrońców oskarżonych. Przypomnieć należy, iż naruszenie art. 5 § 2 k.p.k. możliwe jest wyłącznie w sytuacji, gdy orzekający w sprawie sąd rzeczywiście powziął wątpliwości co do treści ustaleń faktycznych lub wykładni prawa i wobec niemożności ich usunięcia rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonego. Natomiast gdy pewne ustalenia faktyczne zależne są od np. dania wiary lub odmówienia jej wyjaśnieniom oskarżonego czy świadków, nie można mówić o naruszeniu zasady in dubio pro reo, a ewentualne zastrzeżenia co do oceny wiarygodności konkretnego dowodu lub grupy dowodów rozstrzygane

mogą być jedynie na płaszczyźnie utrzymania się przez sąd w granicach sędziowskiej swobody ocen wynikającej z art. 7 k.p.k. Biorąc pod uwagę powyżej czynione rozważania dotyczące oceny dowodów przeprowadzonych przez sąd I instancji, nie można zasadnie mówić o istnieniu niedających się wyeliminować wątpliwościach, albowiem wyeliminowane one zostały w drodze oceny dowodów opartej na prawidłowym, logicznym rozumowaniu, którego tok z łatwością prześledzić można czytając pisemne motywy zaskarżonego orzeczenia.

Co do opinii antropologicznej, to z wątpliwości co do jej rzetelności zrodziła się decyzja sądu o powołaniu nowego biegłego antropologa. Przede wszystkim, przez wzgląd na materiał zarejestrowany przez kamery, gdzie uwidoczniono całe sylwetki sprawców, biegły mógł dokonać pełniejszej analizy, zaś wnioski do jakich doszedł, są, co zresztą podkreślił sąd meriti, zgodne z depozycjami P. co do udziału oskarżonego K. C. i T. T. (1) w zarzucanym im czynie (rozbój w salonie gier). Nie są także zasadne zarzuty sformułowane przez obrońców oskarżonych W. (pkt 4 apelacji) i T. (pkt 3 apelacji). Przypomnieć należy, iż wymienione w art. 91 § 1 kk kryteria ciągu przestępstw mają charakter taksatywny, co oznacza, że przyjęcie tej instytucji wymaga przesądzenia wszystkich warunków (por. J. Majewski, glosa do uchwały SN z dnia 11 sierpnia 2000 r., s. 242 i n.; A. Wąsek, glosa do uchwały SN z dnia 11 sierpnia 2000 r.). Brak któregokolwiek elementu wymienionego w art. 91 § 1 wyklucza możliwość przyjęcia ciągu

przestępstw (A. W. stwierdza wręcz, że pominięcie jednej z przesłanek wymienionych w art. 91 § 1 należy uznać za wykładnię contra legem - glosa do uchwały SN z dnia 11 sierpnia 2000 r.). Tymczasem kryterium tożsamości czynów co do obu oskarżonych nie spełnia kwalifikacja czynów z art. 280 par 1, oraz z art. 280 par 2 kk, gdzie mamy do czynienia z kwalifikacjami czynów w ich typie podstawowym i kwalifikowanym. Także kryterium „takiej samej sposobności” nie spełnia kwalifikacja z art. 156 kk, a związana z ochroną zdrowia, podczas gdy inne przypisane oskarżonym przestępstwa dotyczą dóbr odmiennych (art. 275 par 1 kk, 289 par 1 kk), wreszcie odnosząc się do omawianego kryterium, nie spełnia go zasadniczo różny układ okoliczności, warunków, czy też czynników zewnętrznych, a tego typu okoliczności ograniczają zastosowanie art. 91 par. 1 kk, czy wręcz, jak w tej sprawie uniemożliwiają zastosowanie tej konstrukcji. Na zakończenie stwierdzić należy, iż nie są zasadne zarzuty dotyczące kar niewspółmiernie surowych. Sąd Okręgowy wymierzając kary bezwzględnego pozbawienia wolności wszystkim oskarżonym kierował się dyrektywami wymiaru kary. Uwzględnił zarówno okoliczności łagodzące (niekaralność osk. K. C., pozytywne wywiady środowiskowe odnośnie osk. W. i P. B., sytuację rodzinną osk. T.), a także okoliczności obciążające, w tym uprzednią karalność osk. W., T. i B., motywację jaka kierowała oskarżonymi, a więc chęć zysku za wszelką cenę, brak skruchy.

Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd Apelacyjny orzekł o utrzymaniu w

mocy wyroku Sądu Okręgowego w sprawie niniejszej.		
Wnioski		
<p><u>Apelacja obrońcy oskarżonego T. T. (1)</u></p> <p>1. o zmianę zaskarżonego wyroku w całości w odniesieniu do okrażonego T. T. (1) i uniewinnienie obwinionego od zarzucanych mu czynu.</p> <p>ewentualnie:</p> <p>- uchylenie zaskarżonego wyroku w części dotyczącej oskarżonego T. T. (1) w całości i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania, pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach pomocy prawnej udzielonej osk. T. T. (1) z urzędu przed Sądem II instancji według norm przepisanych.</p> <p><u>Apelacja obrońcy oskarżonego K. W. (1)</u></p> <p>1. zmiana zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego K. W. (1) od zarzucanych mu czynów,</p> <p>ewentualnie,</p> <p>o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu Warszawa - Praga w Warszawie V Wydział Karny, pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach pomocy prawnej udzielonej, oskarżonemu K. W. (1) z urzędu przez Sądem II instancji, nie uiszczonej w całości ani w części.</p> <p><u>Apelacja obrońcy oskarżonego K. C.</u></p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p>x niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p>x niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p>x niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p>x niezasadny</p>	

<p>- o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego K. C. od popełnienia zarzucanego mu czynu.</p> <p>ewentualnie</p> <p>- o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I - instancji do ponownego rozpoznania.</p> <p><u>Apelacja obrońcy oskarżonego P. B. (1)</u></p> <p>I. o zmianę wyroku w zaskarżonej części i uniewinnienie oskarżonego P. B. (1) od popełnienia wszystkich zarzucanych mu czynów (XI, XII, XIII),</p> <p>ewentualnie,</p> <p>II. o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny lub niezasadny.</p>		

<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	
<p>Wskazać wszystkie okoliczności, które sąd uwzględnił z urzędu, niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów (art. 439 k.p.k., art. 440 k.p.k.).</p>	
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności.</p>	
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>	

<u>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</u>	
1.3 <u>1</u>	Przedmiot utrzymania w mocy
Zwiąże o powodach utrzymania w mocy.	
<u>5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</u>	
1.3.1 1.	Przedmiot i zakres zmiany
Zwiąże o powodach zmiany.	

<u>5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</u>	
<u>5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</u>	
	# art. 439 k.p.k.
Zwiąże o powodach uchylenia.	
	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości # art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiąże o powodach uchylenia.	
	Konieczność umorzenia postępowania # art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiąże o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia.	

4.	Konieczność warunkowego umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i warunkowego umorzenia ze wskazaniem podstawy prawnej warunkowego umorzenia postępowania.		
5.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia.		
<u>5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania</u>		
<u>5.4. Inne rozstrzygnięcia z wyroku</u>		
Lp.	Wskazać punkt rozstrzygnięcia z wyroku.	Przytoczyć okoliczności.
6. Koszty Procesu		

Wskazać oskarżonego.	Wskazać punkt rozstrzygnięcia z wyroku.	Przytoczyć okoliczności.

7. PODPIS
Małgorzata Janicz Ewa Jethon Przemysław Filipkowski

<u>1.3 Granice zaskarżenia</u>	
---------------------------------------	--

Wpisać kolejny numer załącznika 1			
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego T. T. (1)		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Okręgowego Warszawa – Praga w Warszawie z dnia 3 marca 2020 r., sygn. akt V K 57/18		
<u>1.3.1 Kierunek i zakres zaskarżenia</u>			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
<u>1.3.2 Podniesione zarzuty</u>			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa		

	materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierności kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
<u>1.4. Wnioski</u>		
#	uchylenie	# zmiana

<u>1.3</u> <u>Granice zaskarżenia</u>	
---	--

Wpisać kolejny numer załącznika 2			
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego K. W. (1)		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Okręgowego Warszawa – Praga w Warszawie z dnia 3 marca 2020 r., sygn. akt V K 57/18		
<u>1.3.1 Kierunek i zakres zaskarżenia</u>			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
<u>1.3.2 Podniesione zarzuty</u>			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa		

	materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierności kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
<u>1.4. Wnioski</u>		
#	uchylenie	# zmiana

<u>1.3</u> <u>Granice zaskarżenia</u>	
---	--

Wpisać kolejny numer załącznika 3			
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego K. C.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Okręgowego Warszawa – Praga w Warszawie z dnia 3 marca 2020 r., sygn. akt V K 57/18		
<u>1.3.1 Kierunek i zakres zaskarżenia</u>			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
<u>1.3.2 Podniesione zarzuty</u>			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa		

	materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierności kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
<u>1.4. Wnioski</u>		
#	uchylenie	# zmiana

<u>1.3</u> <u>Granice zaskarżenia</u>	
---	--

Wpisać kolejny numer załącznika 4			
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego P. B. (1)		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Okręgowego Warszawa – Praga w Warszawie z dnia 3 marca 2020 r., sygn. akt V K 57/18		
<u>1.3.1 Kierunek i zakres zaskarżenia</u>			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
<u>1.3.2 Podniesione zarzuty</u>			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa		

	materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierności kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
<u>1.4. Wnioski</u>		
#	uchylenie	# zmiana